

SERMON ON SAINT FOTINI THE SAMARITAN 17/5/2020

აღფრთხილდნ მე-5-ე კვირა, ფოტინე სამაროტელისხსენების დონადმი მიძღვნილ ქადგება
17 მაისი 2020წ.

ამ კვირა დღეს სახარების კითხვისას ჩვენ ვინსენებთწმ. ფოტინეს, სამაროტელს, რომელსაც იესო ქრისტე იაკობის ჭასთან შეხვდა. წმ. ფოტინე (რაც ბერძნულ თარგმანით „განათლებულს, სინათლით გაბრწყინებულს“ ნიშნავს), წარმოშობით სამაროტელი იყო და იმ ხალხს განეკუთნებოდა, რომელსაც ოუფუკლები ერეტკოსებად მიიჩნევდნენ, გაუზოღდნენ და არანაირ საქმეს არ იტყვდნენ მათთან. წმ. ფოტინეს ცხოვრება - ეს მაგალითია იმისა, თუ როგორი სუფუა შეიძლება იყოს ადმიანის შინაგანი ბუნება და იმ წარმოფენაზე უფრო მაღალი, რომელიც საზოგადოებაშია შექმნილი ამ ადმიანზე. იესოს შეხვედრამდე სამაროტელადკაცს მრავალი კაცი ჰყავდა, მაგრამ არცერთ არ იყო მისი ქმარი, ეს მისი მეზობლებისთვისაც იყო ცნობილი. ეს ქალი უღონად ცოფებითსავსე ცხოვრებითცხოვრებდა, მაგრამ ამის და მოქედვადმის სულს რაიმე სხვა, მაღალი და ნათელი სურდა. ის რასაც იგი ეძებდა ხსნა იყო მას სურდა ეპოფა მხსნელი, მესია და რუფსაც საბოლოოდ იგი შეხვდა მას, მისი ცხოვრება სრულად შეიცვალა. ის განდა ფოტინე და ამ წმინდნის ხსენებას ყოფელფის მიაგებს ეკლესია პატვისს.

ნათელი სხივითაღვსილნი, მესიასთან შეხვედრის შემდეგ, რომელიც მის სულს ანათებდა, იგი საჩქაროდ ქალქ სინარში გაემარა ხსვა ადმიანებთან, რათა გაუზარებინა მათთვის თუ რა გადხდა თავს. მან მიმარა მოქალქებს ასე, რათა ინტერესი გაეფიძებინა მათში: „მოფელთ და იხილეთ კაცი, რომელმან მიიხრა მე ყოფელნი, რაცა ვქმენ. ნუ უყუ იგი არც ქრისტე?“ (ინ. 4:29). ფოტინე ცდლობდა დერწმუნებინა ისინი ენახათ და მოესმინათ მსოფლიოს სინათლის, ქრისტესთვის. ის რაც შემდეგ მოხდა, საკვირფელია! სამაროტელი ქალქის მოსახლეობა იესოს შეხვდა და რაც მოვისმინეთ დღეს სახარებაში, ამ ქალის წყალობით, რომელმაც განაცხადა, რომ „ყოფელივე მიიხრა მე, რაოფნი ვქმენ“ (ინ. 4:39), ბევრმა ირწმუნა ქრისტესი. შემდეგ სთხოვეს მას, რომ დარჩენილიყო მათთან, რათა უკეთ გაეცნოთ იგი. ორი დღე უფლი დარჩა მათთან და ასწავლად მათ რის შემდეგაც „და უფრუსა სიმრავლესა ჰრწმენა სიტყუთა მისთა“ (ინ. 4:41).

მნიშვნელოვანია იმის აღნიშვნაც, რომ უფლი არ ურყო ეს დედაკაცი, რომელიც ცოფით ცხოვრებდა, არამედ პირფელად თვითონ გამოელპარაკა იაკობის ჭასთან. მოქედვად იმისა, რომ იესომ ყველფერი იცოდა ამ ქალის შესახებ, სწორედ მას განუხდად პირფელს, რომ იგი მესია იყო იყო ის ვისაც მთელი მსოფლიო ელოდა. მასთან ურთოეობა - მაგალითია ნუგემის, რომელსაც უფლი თითოულადმიანს აძლევს, მოქედვად ჩადენილი ცოფისა ამ საზოგადოებაში ცულ რეპუტაციის ქონებისა. არ უნდა შეგვეპაროს ეჭვი! ჩვენ უნდა გადავფათ პირფლებმა ნაბიჯი ქრისტესკენ, რადან იგი გველოდება ყველს, რათა წყურფილი მოგვიკლს და „ცხოველი წყალი“ შემოგვთავაზოს, რომელიც თვითოეულისთვის განდება „წყარო წყლის, რომელი ვილოდს ცხოვრებად საუფუნოდ“ (ინ. 4:14). ეს იქნება წყარო არა მარტო ერთ ადმიანისთვის, არამედ ყველსთვის, გარემომოყოფათვის, ახლბელთა და შორეულთათვის.

სწორედ ასე მოხდა სამაროტელადკაცთან, რომელიც იესოსთან შეხვედრის შემდეგ წავიდა ქალქში და თავისი ნაამბობით შთაგონა ხალხს მისულიყვნენ ქრისტესთან, ცხოვრების წყაროსთან. მისმა რწმენამ და სიტყვებმა ნაყოფი გამოოლეს მის საკუფარ სახლში, რუფსაც ხუფმა დამ და ორმა ვაჟმა ირწმუნეს და შეიყვარეს ქრისტე: ამალლების დღეს წმ. მოციქულების მიერ მონათლულებმა, მათგად წყვიტეს თავიანთ ცხოვრება ქრისტეს სახარების ქადგებისთვის მიეძღვნათ წმ. ფოტინეს დებს ერქვათ ანატოლია (ეკლესიურად ანასტასია) („აღმოსავლეთ“), ფოტო („სინათლი“), ფოტად („სინათლი“), პარასკევა („დღესასწაული“) და კირაკია („უფლის დღე, ან კვირა“); სწორედ მისმა ვაჟებმა - ოსებმა და ვიქტორიმ დიწყეს პალესტინაში თვინათ მსვლულობა, მხურფალად ქადგებდნენ ქრისტეს ხსნის გუხს. საიდნც გუ გააგრძელეს ფონიკიაში, სირიაში, ეგვიპტეში და ქალკიდაში, სადაც ბევრი ადმიანი მოაქციეს ქრისტანად საბოლოოდ რომში იმპერატორ ნერონის ბრძანებით მათ დიითინეს აფრცხელი ტანჯვა რწმენისთვის და მოწამებოვი გვირგვინი დიდეეს. თავისი ქადგებოვი გმირობის გამო წმ. ფოტინე მოიხსენიება ეკლესიაში როგორც „მოციქულთა ნასწორი“.

საოცარია, იფიქრო იმ არაჩვეულებრივ მოვლენებზე, რომელიც ხდებოდა ამ უბრალო ხალხის ცხოვრებაში. უბრალო წარმოშობის ქალმა და მისმა მთელმა ოჯახმა: ხუშია დამ და ოზია შვილმა - დატოვეს თავიანთი სახლი, რათა ხუთ ქვეყანაში სახარება ექადაგათ სიძნელების გამკლავებით მოსალოდნელი წამებისა და სიკვდილის შიშის არ ქონით ისინი წინ მიიწევდნენ. სიცოცხლის დასასრულს, მოქმედვადსაშინელი წამებისა, მათსაკუთარი სისხლთმოაწერეს ხელ ქრისტესადმი რწმენას. ასე გავრცელდა მთელ ქვეყანაში ქრისტეს ეკლესია, და ჩვენ, დღევანდელი მართლმადიდებელი ქრისტიანები, ჩვენი რწმენის გამო დვალებულები ვართმათგან, ვინც უფლის სიტყვა ცოცხლდაქცია, „წარგეთყოველსა სოფელსა და უქადგეთსახარება ესე ყოველსა დაბადებულსა" (მარკ. 16:15).

ჩემო საყვარელო ძმებო და დებო ჩვენ აღფრთოვანებულები ვართწმინდა ფიჭინეთ და მისი ოჯახით იმით თუ რა გააკეთეს და გადაიტანეს მათ მაგრამ ეს საკმარისი არაა. „პატრის რომელსაც მივაგებთწმინდნს, - ამბობს წმ. იოანე ოქროშირი," - ნიშნავს მივბაძოთწმინდნს." როგორ და რამდენად შეგვიძლია ჩვენ მივბაძოთწმ. ფიჭინეს?

რას ნიშნავს მივბაძოთ? ეს ნიშნავს ძალღან ვისწრფოთ იმისკენ, რათა ხსნის სიხარული ვიპოვოთ რომელიც ფიჭინემ მოპოვა, ქრისტესთან მიახლოებისას. ეს ნიშნავს - ეს სიხარული სხვებსაც გავუწაწილოთ ჯერ ჩვენ ოჯახებს, შემდეგ კი ნაცნობ და უცნობ ადამიანებს. ეს ნიშნავს - სადაც არ უნდა ვიყოთ მოწილებითვატართცხოვრების სიხარული, არ ჩავთვალთთავი ყოვლის მცოდნედ და მასწავლებლად

და რუფსაც დრო მოგა, ჩვენი ნათელი მაგალითი შესაძლებლობას მოგვცემს დვენმართსხვა ადამიანებს რათა ისინი ეკლესიაში და ქრისტესთან მივიყვანოთ როგორც მოციქული პავლე წერდა თავისი მოსწავლე წმ. ტიმოთეს: „რამეთუ ამას რა ჰყოფდეს, თავიცა შენი აცხოვნო და მოწილნიცა შენნი" (1 თიმ. 4:16).

ამინ.